

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 38/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej JUDr. Petrom Križanom, advokátom, Štefánikova trieda 2/3, Nitra, proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/127/24K z 1. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/127/24K z 1. októbra 2024 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií **je p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľke trovy konania **1 128,66 eur** a tieto zaplatiť jej advokátovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Navrhovateľka sa návrhom doručeným ústavnému súdu 3. januára 2025 domáha zrušenia rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“), ktorým jej podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) bola uložená pokuta 2 550,61 eur za to, že porušila povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, keď do 30. apríla 2024 nepodalala písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok a urobila tak až 22. júla 2024.

II.

2. Rozhodnutím ministerky spravodlivosti bola navrhovateľka od 14. októbra 2023 do 29. februára 2024 poverená zastupovaním funkcie riaditeľa Centra právnej pomoci (ďalej len „CPP“). Keďže do konca apríla 2024 nepodala písomné oznámenie, výbor jej oznámil, že začína konanie podľa ústavného zákona. K tomu navrhovateľka uviedla, že sa nepovažuje za osobu podľa čl. 2 ústavného zákona, keďže bola poverená len zastupovaním neobsadenej funkcie riaditeľa CPP a podľa pracovnej zmluvy je zamestnankyňou CPP. Poukázala na čl. 2 ods. 1 inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 32/2005, podľa ktorého minister vymenúva riaditeľa na základe výsledkov výberového konania a po vymenovaní s ním uzatvára pracovnú zmluvu. S ňou však takáto pracovná zmluva a ani dodatok k jej pracovnej zmluve nebol uzavretý a nepoberala plat riaditeľa CPP. V jej prípade tak nedošlo k vymenovaniu do funkcie podľa ústavného zákona.

3. Napriek tomu výbor navrhovateľke pokutu uložil. K jej vyjadreniu poukázal na uznesenia ústavného súdu (I. ÚS 383/2011, I. ÚS 589/2012, II. ÚS 125/2016), podľa ktorých sa ústavný zákon vzťahuje aj na osoby, ktoré boli poverené riadením štátneho podniku, keďže mali právomoc riadiť jeho činnosť, konať v jeho mene a spravovať jeho majetok a práve tieto právomoci určujú, že ide o verejného funkcionára podľa ústavného zákona. Podľa výboru poverenie riadením CPP má fakticky rovnaké účinky, keďže navrhovateľka mala rovnakú pôsobnosť ako riaditeľ CPP, ktorý je verejným funkcionárom, hoci poverenie riadením nie je v ústavnom zákone uvedené. Bez kontroly zastupujúcej osoby by dochádzalo k ohrozeniu ochrany verejného záujmu, keďže osoba poverená riadením by nepodliehala žiadnej kontrole výboru, a to aj napriek tomu, že rozhoduje s rovnakými právomocami ako verejný funkcionár podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona.

4. K tomu, že navrhovateľka za poverenie nepoberala plat, výbor odkázal na nález ústavného súdu (III. ÚS 114/08), podľa ktorého sa nemožno stotožniť s tým, že ak verejný funkcionár nepoberá za výkon verejnej funkcie finančnú odmenu, tak mu nemôže byť uložená pokuta. K tomu, že sa nezmenila pracovná zmluva navrhovateľky, výbor odkázal na uznesenie ústavného súdu (I. ÚS 383/2011) a predchádzajúcu argumentáciu o tom, že rozhodujúce sú kompetencie, s čím je spojená potreba chrániť verejný záujem, a nie formálny postup, akým sa osoba právomocí ujala. Keďže navrhovateľka mala rovnaké právomoci ako štatutárny orgán – riaditeľ CPP, mala podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Podľa výboru pri aplikácii ústavného zákona nie je namieste prísny gramatický výklad, ale treba vychádzať zo vzájomných súvislostí ustanovení ústavného zákona (I. ÚS 473/2021, PL. ÚS 32/95 a II. ÚS 125/2016). K tvrdeniu navrhovateľky o tom, že si nebola vedomá povinnosti podľa ústavného zákona, výbor odkázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých neznalosť zákona a dodatočné podanie oznámenia na uloženie pokuty a jej výšku nemá žiadny vplyv. Pri určení výšky pokuty výbor vychádzal z príjmu navrhovateľky v CPP za rok 2023, ktorý predstavoval 30 607,29 eur, teda mesačne 2 550,61 eur.

III.

5. Navrhovateľka poukazuje na to, že výbor proti nej začal aj iné konanie za to, že oznámenie nepodala do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie, a tak sa proti nej viedli na tom istom skutkovom

základe dve konania. V prípade prvého konania za nepodanie oznámenia do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie však výbor neprijal platné uznesenie, a preto sa konanie zastavilo. Navrhovateľka poukazuje na to, že na konanie výboru sa podľa čl. 11a ústavného zákona vzťahuje Správny poriadok, ktorý v § 3 ods. 5 ustanovuje, že správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Namietané neskoršie rozhodnutie výboru je tak v rozpore s touto zásadou.

6. V tejto súvislosti navrhovateľka zdôrazňuje, že posúdenie riaditeľa CPP ako osoby povinnej podľa ústavného zákona je možné len od januára 2020, kedy nadobudla účinnosť novela ústavného zákona. Odvtedy boli riaditeľkami CPP tri osoby a jedna osoba bola poverená výkonom funkcie. Proti žiadnej z nich sa však nevedlo konanie podľa ústavného zákona. Navrhovateľka poukazuje na to, že obdobné konanie bolo vedené proti súčasnej riaditeľke CPP, no bolo zastavené.

7. Okrem toho funkcia riaditeľa CPP nebola ani súčasťou prehľadu osôb povinných podľa ústavného zákona. Poukazuje na čl. 2 ods. 4 ústavného zákona a to, že funkcia riaditeľa CPP bola do zoznamu podľa tohto ustanovenia zaradená až na základe listu ministerstva spravodlivosti zo 14. mája 2024 a dovtedy nikto riaditeľa CPP nepovažoval za verejného funkcionára podľa čl. 2 písm. zc) ústavného zákona. Okrem toho ministerstvo jej vôbec neoznámilo, že od 14. mája 2024, teda potom, ako skončilo jej poverenie, považuje poverenie výkonom riaditeľa CPP za výkon verejnej funkcie podľa ústavného zákona. Je toho názoru, že funkciu riaditeľa CPP možno za verejného funkcionára považovať až odo dňa oznámenia ministerstva spravodlivosti, kedy už svoju povinnosť podať oznámenie nemohla splniť. Preto je trestaná retroaktívne. Navrhovateľka takisto zastáva názor, že konanie proti nej malo byť zastavené analogicky podľa čl. 9 ods. 13 štvrtej vety ústavného zákona, podľa ktorého konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí vzdá svojej funkcie.

8. Navrhovateľka poukazuje na to, že výbor nesprávne vychádzal z jej celkového ročného príjmu zamestnanca v CPP, ktorý však nie je príjmom z verejnej funkcie podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona, keďže funkciu zastávala len od 14. októbra 2023 a za obdobie do konca roka dosiahla len príjem 8 594,62 eur. Vychádza pritom z čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona, podľa ktorého pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ktorým je podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie, no podľa čl. 9 ods. 17 ústavného zákona ak mesačný plat verejného funkcionára je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda za predchádzajúci kalendárny rok, pri výpočte sumy podľa odseku 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda za uplynulý kalendárny rok. Pokuta tak bola vypočítaná nesprávne a bez toho, aby sa mohla k spôsobu jej výpočtu vyjadriť.

9. Výbor k návrhu uviedol, že rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne. K tomu, že v inom konaní proti sťažovateľke rozhodol rozdielne, uvádza, že šlo o porušenie odlišných povinností. V inom konaní šlo o porušenie povinnosti podať oznámenie pri ujatí sa výkonu verejnej funkcie, no v namietanom konaní šlo o porušenie podať oznámenie za predchádzajúci rok, v ktorom sa deklarujú možné zmeny majetkových pomerov. Výbor odkazuje na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 151/2022, I. ÚS 143/2022), ktorú treba primerane použiť na preukázanie porušenia povinnosti navrhovateľky. K tvrdeniu, že navrhovateľka bola verejnou funkcionárkou podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona až na základe listu ministerstva

spravodlivosti z mája 2024, uvádza, že navrhovateľka sa verejnou funkcionárkou stala 14. októbra 2023. K odkazu na predchádzajúce riaditeľky CPP výbor konštatuje, že vo vzťahu k nim výbor nemohol začať konanie, keďže už nie sú v postavení verejných funkcionárov.

10. Tvrdenie, že navrhovateľke nebolo oznámené, že od mája 2024 ministerstvo spravodlivosti začalo považovať riaditeľku CPP za verejného funkcionára, podľa výboru nemení fakt, že právny rámec pre status verejnej funkcionárky bol platný už počas výkonu jej funkcie, keďže ústavný zákon nevyžaduje, aby bol status verejného funkcionára oznámený konkrétnej osobe. Výbor tvrdí, že právny základ pre povinnosti navrhovateľky existoval nezávisle od oznámenia ministerstva. Okrem toho navrhovateľka vykonávala verejnú funkciu do 29. februára 2024, a preto neobstojí argument o retroaktívnom trestaní, keďže povinnosť dodržiavať pravidlá jej nebola uložená spätne. Výbor uzaviera, že ujatím sa výkonu verejnej funkcie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona treba rozumieť deň, keď sa verejný funkcionár ujal svojej verejnej funkcie, a teda nadobudol oprávnenia a povinnosti spojené s jej výkonom (III. ÚS 24/07).

11. K tomu, že navrhovateľka mohla očakávať, že sa konanie voči nej zastaví, keďže voči žiadnej predchádzajúcej riaditeľke CPP sa neviedlo a voči riaditeľke vymenovanej po nej bolo konanie zastavené, výbor zdôrazňuje význam vzdania sa funkcie podľa ústavného zákona. Keďže navrhovateľka sa verejnej funkcie nevzdala, musel v konaní pokračovať. K predchádzajúcim riaditeľkám výbor pripomenul, že voči nim nemohol začať konanie, keďže už neboli verejné funkcionárky. Rovnako pripomenul predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 477/2013, I. ÚS 331/2021), podľa ktorej ide o zákonom predvídaný spôsob rozhodovania, keď bolo konanie týkajúce sa verejného funkcionára zastavené z dôvodu, že na prijatie predloženého návrhu nebolo dosiahnuté zodpovedajúce kvórum hlasov podľa čl. 9 ods. 9 ústavného zákona.

12. K tvrdeniu, že navrhovateľka nemala všetky práva tak, ako ich má riadne vymenovaný riaditeľ, a že jej nebol priznaný plat v rozsahu riaditeľky CPP, výbor uvádza, že navrhovateľka na základe poverenia ministerky spravodlivosti vykonávala právomoci a povinnosti riaditeľky CPP, pričom rozhodujúcim kritériom, pre ktoré je riaditeľ štátneho podniku funkcionárom, na ktorého sa vzťahuje pôsobnosť ústavného zákona, sú jeho právomoci riadiť činnosť podniku, konať v jeho mene a spravovať jeho majetok. S tým je spojená potreba chrániť verejný záujem, a nie formálny postup, akým sa osoba týchto právomocí ujala (I. ÚS 383/2011). Výbor ďalej uvádza, že poverenie výkonom funkcie v prípadoch, kedy verejní funkcionári síce nespádajú pod výpočet verejných funkcií podľa čl. 2 ods. 1 ústavného zákona, má fakticky rovnaké účinky ako identifikovateľná verejná funkcia v predmetnom článku, keďže určité osoby v zmysle oprávnení vykonávajú rovnakú pôsobnosť ako verejní funkcionári. Bez kontroly „zastupujúcej osoby“ by dochádzalo k ohrozeniu ochrany verejného záujmu, keďže daná osoba by nepodliehala žiadnej kontrole zo strany určeného orgánu, aj napriek tomu, že rozhoduje s rovnakými právomocami ako verejný funkcionár vyjadrený v čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona.

13. Výbor napokon poukazuje na situáciu, kedy verejný funkcionár nepoberal žiaden príjem a nesplnil si povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. K tomu pripomína nadväzujúce hodnotenie ústavného súdu, ktorým bolo odmietnuté, že by v takomto prípade nemohla byť uložená pokuta podľa ústavného zákona. Hoci ústavný súd na jednej strane uznal, že ide o extenzívny výklad čl. 9 ods. 16 ústavného zákona, rovnako zdôraznil, že by nebol naplnený jeho účel, pokiaľ by porušovanie povinností a obmedzení ustanovených verejným funkcionárom, ktorí podliehajú

pod osobnú pôsobnosť tohto ústavného zákona, nebolo možné sankcionovať uložením pokuty (III. ÚS 114/08).

14. Navrhovateľka k vyjadreniu výboru uviedla, že tlačivo pre podanie oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov je totožné a použila ho v oboch konaniach, ktoré sa s ňou viedli. Výbor dosiaľ navrhovateľke neoznámil, že by použité tlačivo nebolo správne alebo by bolo nesprávne vyplnené. To vyvracia tvrdenie výboru, podľa ktorého sa v prípade navrhovateľky neviedli dve obdobné konania. Navrhovateľka považuje za nezrozumiteľnú argumentáciu, podľa ktorej výbor nemohol voči predchádzajúcim riaditeľkám CPP začať konanie, pretože už nie sú v postavení verejných funkcionárov. Výbor vykonával svoju činnosť aj počas výkonu funkcie predchádzajúcimi riaditeľkami, a preto mu nič nebránilo v tom, aby porušenie povinnosti z ich strany postihoval rovnako ako v jej prípade. Je toho názoru, že výbor porušil svoju povinnosť viesť konanie voči všetkým verejným funkcionárom, ktorí nesplnia povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona. Navrhovateľka takisto trvá na tom, že v jej prípade šlo o faktickú retroaktivitu.

15. Navrhovateľka poukazuje na to, že výbor svojím vyjadrením, že poverenie má fakticky rovnaké účinky ako verejná funkcia v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona, uznáva existenciu identifikovateľných a neidentifikovateľných verejných funkcionárov. Navrhovateľka však namieta, že povinnosť určiť, kto je verejným funkcionárom, neprisudzuje výbor sebe, ale že túto povinnosť kladie výhradne samotným fyzickým osobám, nehľadiac pritom na nesplnenú povinnosť oznámenia ministerstva. Nenaplnenie tejto schopnosti fyzickej osoby sa následne sankcionuje náhodne. Hoci o tom, že navrhovateľka je verejnou funkcionárkou, nevedel výbor a ani ministerstvo, navrhovateľka to vedieť mala, hoci táto skutočnosť priamo z ničoho nevyplýva a sám výbor ju označuje za neidentifikovateľnú osobu. Navrhovateľka k spôsobu vyčíslenia pokuty odmieta aj relevantnosť odkazu na rozhodnutie ústavného súdu, keďže v jej prípade nejde o neuhonorovanú verejnú funkciu. Riaditeľ CPP poberá za výkon svojej funkcie plat, ktorý však navrhovateľka nepoberala a nebola ani v zamestnaneckom pomere voči ministerstvu tak, ako je to v prípade riaditeľa CPP.

IV.

16. Namietané rozhodnutie výboru je v časti, v ktorej bolo vyslovené porušenie povinnosti navrhovateľky podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v súlade s ústavou a ústavným zákonom. Tak tomu však nie je v časti, ktorá sa týka výšky navrhovateľke uloženej pokuty.

17. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014). Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním svojho druhu upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností

preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

18. Prvá námietka sťažovateľky smeruje k tomu, že sa proti nej viedli dve konania na rovnakom skutkovom základe. V prvom konaní o tom, že nepodala oznámenie do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie sa konanie vzhľadom na neprijatie platného uznesenia zastavilo, zatiaľ čo v konaní, ktoré je predmetom návrhu, proti nej výbor prijal rozhodnutie konštatujúce porušenie jej povinností podľa ústavného zákona. V tomto ohľade je nutné uznať, že šlo o porušenie dvoch rôznych povinností, pričom jedna povinnosť súvisí s ujatím sa výkonu verejnej funkcie, zatiaľ čo druhá povinnosť sa týkala porušenia povinnosti podať oznámenie za určitý kalendárny rok. Odôvodnenie výboru, že v prvom prípade ide o deklaráciu stavu pred nástupom do funkcie, kým v druhom prípade ide o deklaráciu možných zmien alebo prírastkov majetkových pomerov, možno považovať za prijateľné, čoho dôsledkom je aj možnosť rôznych rozhodnutí vo vzťahu k rovnakej osobe. Ústavný zákon je navyše koncipovaný tak, že rozdielne rozhodnutia nevyklučuje aj v rovnakých prípadoch. Je tomu tak z dôvodu, že na prijatie rozhodnutia nepostačuje len preukázanie porušenia, ale je nevyhnutné aj hlasovanie prítomných členov výboru podľa čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, pri ktorom nemožno rozdielne hlasovanie v skutkovo obdobných alebo rovnakých prípadoch vylúčiť.

19. K námietkam, že sa proti žiadnej z predchádzajúcich riaditeľiek CPP nevedlo konanie podľa ústavného zákona, je nutné v prvom rade uznať, že výbor dostatočne jasne nevysvetlil, z akého dôvodu nebolo iniciované rovnaké konanie voči predchádzajúcim riaditeľkám CPP. Jednoduché odôvodnenie, že žiadna z riaditeľiek už nie je v postavení verejných funkcionárov, nepostačuje na to, aby bolo vylúčené, že výbor si až do mája 2024 neuvedomoval, že uvedené osoby patrili do pôsobnosti ústavného zákona. Z vyjadrenia výboru tak nie je zrejmé, že by mal predchádzajúcu vedomosť o tom, že sa ústavný zákon vzťahuje na navrhovateľku, a rovnako tak na riaditeľky CPP, bez ohľadu na to, či išlo o riaditeľky riadne vymenované, alebo dočasne poverené. Výbor sa preto nedostatočne vyjadril k otázke toho, z akého dôvodu nepožadoval oznámenie podľa ústavného zákona aj od predošlých riaditeľiek. Aj keď výbor opakuje rozhodnutia ústavného súdu, ktorými ospravedlňuje svoje nerovnaké rozhodnutia a rozdielnu prax proti verejným funkcionárom z dôvodu, že nebolo dosiahnuté zodpovedajúce kvórum a že ide o ústavným zákonom predvídaný postup, je nutné zdôrazniť, že v daných prípadoch došlo aspoň k tomu, že voči uvedeným osobám bolo začaté konanie v súlade s ústavným zákonom. V prípade predchádzajúcich riaditeľiek, či už riadnych, alebo poverených, nie je zrejmé, že by k takémuto konaniu vôbec došlo.

20. Aj napriek uvedeným nedostatkom výboru pri plnení si svojich povinností však aj naďalej platí, že neznalosť ústavného zákona neospravedlňuje. Navrhovateľka mala mať vedomosť o existencii ustanovenia ústavného zákona. Ustanovenie čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona stanovuje okrem iného o štatutárnom orgáne právnickej osoby, ktorý do funkcie priamo alebo nepriamo navrhuje štát. Podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov je na čele CPP a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva minister spravodlivosti, čo nastalo aj v prípade

navrhovateľky. V zmysle poverenia ministerkou spravodlivosti z októbra 2023 mala navrhovateľka hoc aj dočasne, ale v plnom rozsahu povinnosti a zodpovednosť riaditeľa CPP.

21. Navrhovateľka tak bez ohľadu na list zaslaný ministerstvom v máji 2024 bola od októbra 2023 verejnou funkcionárkou podľa ústavného zákona a mala povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. List ministerstva obsahoval oznam o verejných funkcionároch organizácií v pôsobnosti ministerstva spravodlivosti, pričom vo vzťahu k CPP uviedol zoznam predchádzajúcich (riadne i dočasne poverených) riaditeľiek spolu s trvaním ich funkcie, ako aj informáciu o aktuálnej riaditeľke. Zoznam zaslaný ministerstvom však len deklaroval už existujúce skutočnosti a to, že navrhovateľka sa ujala funkcie dočasne poverenej riaditeľky už v októbri 2023 a vykonávala ju do februára 2024. Navrhovateľku preto ako dočasne poverenú zastupovaním funkcie riaditeľa CPP nemožno za verejnú funkcionárku považovať až odo dňa oznámenia ministerstva spravodlivosti, ale už od jej poverenia na výkon funkcie. Na tom nič nemení ani nepochybne rozvetvujúca a právnu istotu ohrozujúca prax výboru, ktorý buď v skutkovo rovnakých situáciách rozhoduje rozdielne, alebo nedisponuje aktuálnymi informáciami a zoznamom, ktorý by mu mal byť prístupný do 31. januára príslušného kalendárneho roku tak, aby rozhodoval na základe presných údajov. Skutočnosť, že systém nastavený ústavným zákonom vykazuje prvky nedostatku transparentnosti, nemení nič na skutočnosti, že navrhovateľka bola povinná podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, že ho v stanovenej lehote nepodala a že výbor vo vzťahu k nej oprávnené vyslovil porušenie povinnosti a uložil jej pokutu.

22. Zároveň z § 3 ods. 1 ústavného zákona vyplýva, že na osoby bývalých riaditeľiek, u ktorých uplynul viac než jeden rok od skončenia výkonu ich funkcie, sa už na konanie podľa čl. 7 ústavného zákona nevzťahuje. Z § 3 ods. 1 ústavného zákona je vo vzťahu k navrhovateľke zrejme aj to, že sa vzťahuje aj na verejných funkcionárov ešte rok po skončení vo funkcii, teda nielen počas výkonu funkcie, čo vylučuje argument navrhovateľky o retroaktívnom trestaní. Samotný ústavný zákon tak výslovne uznáva možnosť viesť konanie pre porušenie povinností podľa čl. 7 a 8 aj po skončení výkonu ich funkcie. To, že si to navrhovateľka uvedomila až po skončení funkcie, na tom nič nemení. Z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona jasne plynie jej povinnosť, ktorej nepredchádza predchádzajúca výzva výboru alebo ministerstva.

23. Je nepochybne nutné odkázať aj na § 3 ods. 5 Správneho poriadku, na ktorý poukazuje navrhovateľka a ktorý kladie dôraz na to, aby výbor v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch rozhodoval tak, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely. Túto zásadu, v ktorej nachádza vyjadrenie zásada legitímnych očakávaní a rovnosť pred zákonom, je potrebné výboru pripomenúť vo všeobecnosti vo vzťahu k jeho prípadným neodôvodneným rozdielom v rozhodovaní pri skutkovo podobných alebo rovnakých veciach. Treba však uznať, že táto zásada naráža na už zmienené hlasovanie jednotlivých členov výboru. V prípade samotnej navrhovateľky sa však o toto ustanovenie nemožno oprieť z dôvodu, že pri nej výbor napráva svoje predchádzajúce nedostatky svojho postupu. Postup výboru, u ktorého sa javí, že nebol v súlade s ústavným zákonom v prípade predchádzajúcich riaditeľiek, nemôže umožniť pokračovanie takéhoto postupu, pokiaľ je v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona jasne uvedená povinnosť verejnej funkcionárky podať písomné oznámenie. Predchádzajúci nesprávny postup v iných prípadoch nemôže v mene legitímnych očakávaní alebo rovnosti pred zákonom ospravedlniť pokračovanie v nesprávnom postupe voči navrhovateľke.

24. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa spôsobu výpočtu výšky pokuty sa výbor vôbec nevyjadril. Námietka navrhovateľky je v tomto ohľade oprávnená, keďže navrhovateľka vykonávala verejnú funkciu v roku 2023 od 14. októbra do 31. decembra, pričom naďalej poberala plat zamestnankyne CPP. Ústavný zákon v čl. 9 ods. 16 uvádza, že mesačným platom sa rozumie jedna dvanástina z ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie. Z toho, že navrhovateľke bol naďalej vyplácaný plat zamestnankyne CPP, ktorou bola počas celého roku 2023, nemožno dospieť k záveru, že jej plat, ktorý dosiahla v roku 2023, možno považovať za jej ročný príjem za výkon verejnej funkcie. Je tomu tak preto, že tento plat jej bol vyplácaný do 14. októbra 2023 nie za to, že bola poverenou riaditeľkou CPP. Z doteraz zisteného skutkového stavu nevyplýva, či vôbec a k akému zvýšeniu platobných pomerov navrhovateľky došlo v súvislosti s tým, že od 14. októbra 2023 bola okrem plnenia si svojich povinností zamestnanca poverená aj riadením CPP. Inak povedané, ročný príjem navrhovateľky ako zamestnankyne CPP nemožno stotožniť s ročným príjmom za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie podľa § 9 ods. 16 ústavného zákona.

25. V časti určenia výšky pokuty tak rozhodnutie výboru nie je v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona, čo podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odôvodňuje zrušenie namietaného rozhodnutia výboru s tým, že vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Výbor sa tak v ďalšom konaní bude musieť vysporiadať s tým, čo sa rozumie mesačným platom verejného funkcionára na účel čl. 9 ods. 16 ústavného zákona.

V.

26. Zistený nesprávny výpočet pokuty uloženej výborom navrhovateľke podľa ústavného zákona odôvodňuje, aby jej výbor podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátom a ktorých výška 1 128,66 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 343,25 eur a podanie návrhu a vyjadrenia 2 x 371 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (13,73 eur a 2 x 14,84 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu